

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Zofima & Ioanne, qui miraculis claruerunt. Capvt VII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

calamitatem cum illis partituro. Nam quas res illa non attingent, incendium eas depascens, prorsus absumpsit, & in cineres redegit. Quæ autem Ciuitatis partes hac clade labefactatæ fuerint, & quot mortales incendio & terræmotu, sicut verisimile fuit, vastati, quàm præterea graues casus, quamque miri, qui certè nulla dicendi facultate exprimi possunt, id temporis obtigerint, tam luctuoso orationis genere à Ioanne rhetore explicantur, vt cuiusque animum magnopere commouere possint: qui quidem illis commemoratis finem historiae suæ imposuit. Postremò omnium Euphrasius (cuius mors aliam nouam calamitatem attulit ciuitati) eisdem cladibus oppressus, interiit, ne quisquam reliquus fieret, qui vrbi res prouideret necessarias.

περι τοῦ
θῶς.

De Euphrasimio Euphrasij successore.

CAPVT VI.

Verum salutaris Dei erga humanum genus prouidentia, quæ ante plagam, inflictam remedia parare, & gladium iræ suæ clementia demulcere, & cum res in desperationem venerint, suæ misericordiæ quasi fores aperire solet, Ephraimium Orientis præfecturam gerentem, ad curam de vrbe illa suscipiendam, quò nulla res ei deesset necessaria, exsuscitauit. Quem Antiocheni propterea vehementer amplexati, Episcopum suum deligunt. Itaque sedes Apostolica, velut merces & præmium tantæ erga ciuitatem prouidentia ei donata fuit. Ciuitas illa rursus biennio et sex menses post, terræmotibus concussa est. Quo quidem tempore tum Theopolis pro Antiochia nuncupata fuit, tum alijs rebus imperatoris prouidentia locupletata.

De Zosima & Ioanne, qui miraculis claruerunt.

CAPVT VII.

Cæterum quoniam calamitatum, quæ supra positæ sunt, mentionem fecimus, deinceps alias quasdam res planè memorabiles, quas illi, qui easdem videbāt, nobis narrarunt, huic operi adnectamus. Zosima quidem, ge-
nere

tatem
multæ
tiones
primo
nulli
eo, qui
em po-
suppli-
literis
expo-
e con-
iochiu
em po-
Iulii.
eueru
ecerat.
quem
exage-
rum.
datum,
Qui
su con-
Cuius
ochiam
m,
st
V.
crebra-
enuntia
e statim
ia. Ni
Iustini,
quarto
onguas-
at, quin
iū quali
cala-

genere Phœnix, ex Sinda pago Phœnicię maritimę ortus,
 (qui pagus non abest Tyro viginti stadia) qui monasticum
 vitę genus excolens, ita se tum abſtinentia à cibis, tum eſſe-
 dem capiendis, tum alijs virtutibus, quę in eius vita elu-
 cebant, Dei gratiam ſibi conciliauit, vt non modò res futu-
 ras præuideret, verùm etiam ab omni perturbatione liber &
 vacuus exiſſeret, cum fortè fortuna cum nobili quodam vi-
 ro patritio, & prudentia eximio, nomine Arceſilao, qui &
 præclaris hõnoris inſignibus, & cæteris vitę ornamentis e-
 gregiè decoratus fuit, Cæſarę vrbis primarię Paleſtinę
 verſaretur, ipſo temporis articulo, quo Antiochia cecidit,
 ſubito ingemiſcere, grauiter lamentari, & ſuſpiria ex inti-
 mo pectore ducere cœpit, tantamque vim profudit lachry-
 marum, vt terram madefaceret: deinde thuribulum poſtu-
 lat, & toto Choro, in quo ſimul conſtiterunt, thuris incenſi
 nidore perſuſo, ſe proſternit humi, præcibus & orationibus
 Deum placaturus. Tum Arceſilao ſciſcitant, quid eſſet,
 quod eum tantopere conturbaret, liquidò reſpondit, frago-
 rem ruentis Antiochię iam tum eius auribus circumſonuiſ-
 ſe: adeò vt Arceſilaus, & alij, qui forte aderant, præ admira-
 tione obtupeſcentes, ipſam horam, qua res gerebatur, lite-
 ris mandarent, reperientque poſtea ita ſe habuiſſe, vt Zo-
 ſimas declarauerat. Sunt & alia complura ab eo edita mira-
 cula, quarum maximam partem ſilentio præteriens (quippe
 vix aut ne vix quidem numerari poſſunt) quædam hoc lo-
 co perſeſcebo. Eodem tempore, quo Zoſimas in magna
 nominis celebritate, & pari cum Zoſima virtutum excellen-
 tia præditus vixit Ioannes, in Chuzica Laura, (qui locus
 poſitus eſt in extrema valle ad aquilonarem partem vię re-
 gię, quę Hieroſolymis rectà ducit ad urbem Iericho) vi-
 tamque monaſticã eamque à rebus terrenis quaſi penitus ſecte
 tam & liberã degit, & vrbis Cæſarę, quam diximus, epi-
 ſcopatum procurauit. Hic Ioannes Chuzubites, poſtquam
 vxori Arceſilai, de quo ſupra locutus ſum, alterum oculum
 radio effoſſum audiuit, propere ad illam cõtendit, plagam,
 quam acceperat, conſpicaturus. Vbi autem vidit pupillam
 penitus excidiſſe, & oculum ſede dilapſum, cuidam ex me-
 dicis, qui eò commearant, mandat, vt ſpongiam afferat, o-
 culumque dilapſum in ſedem, quã commode poſſet, in-
 ducat,

ducat, & spongiam appositam fasciis alliget. Archesilaus verò aberat: si quidem id tempore fuit cum Zosima, in eius monasterio, quod est locatum in oppido Sindena, quod Casarea abest ad summum quingenta stadia.

Cum maxima igitur celeritate itur ad Arcesilaum, ut de his rebus certior fieret. Arcesilaus forte cum Zosima confidens, sermonem cum eo contulit. Quibus rebus nuntiatis, flebiliter eiulare, vellere capillum, dilacerare, & eundem cœlum versus iacere cœpit. Zosima verò causam roganti, Arcesilaus, quid acciderat, laments & lachrymis crebris interpositis, exponit. Itaque Zosimas illo relicto, solus ad cubiculum propere accurrit: in quo Deum, sicut fas est id genus hominibus, familiariter compellat. Paulò post egressus ad Arcesilaum, gestiens, & modestè ridens dixit abito domum lætus, abito: gratia Chuzubitæ tributa est: vxor tua sanata: vtrumque oculum habet integrum: nam calamitas ista nihil ei potuit adimere, quandoquidem ita Chuzubitæ placuit. Quæ duo miracula ab vtrisque illis iustis viris vno eodemque momento edita fuere. Porro isti Zosimæ iter quodam tempore Casaream facienti, secumque asinum, cui res quasdam sibi necessarias imposuerat, ducenti occurrit Leo, & asino Zosimæ abrepto, discedit. Zosimas per syluam vsque eo insequitur, quoad Leo, voratis asini carnibus, satur esset. In quem hilari vultu & subridenti intuitus, dixit.

At verò, o amice, iter iam mihi penitus interruptum est: quippe cum annis plurimis onustus sim, & ætate admodum prouectus, nec valeam ea, quæ asino erant imposita, humeris portare. Quare tu hoc onus contra naturam tuam consuetudinem gestes, necesse est, si modo Zosimam ex hoc loco discedere, volueris: postea autem ad pristinam feritatem naturamque propriam redibis. Tum Leo, furoris prorsus oblitus, subblandiri, & placidus extemplo ad Zosimam accurrere, & ipso corporis habitu obsequij significationem dare cœpit. Cui Zosimas onus quod asinus gestauerat, imponit, eumque ad portas vsque Casareæ deduxit, quò declararet tum virtutem & potentiam Dei, tum quòd omnia tam diu hominibus inseruiant obtemperantque, quamdiu secundum eius voluntatem vitam

Nu insti-

E V A G R . H I S T O R .

instituiamus, & gratiam nobis donatam neuiquam deprauamus. Verum ne pluribus commemorandis sim longior, reuertar eò, vnde deflexit oratio.

De calamitatibus quæ passim occurrebant.

Caput VIII.

Iustino adhuc imperium administrante, oppidum, quod iam Dyrrachium, olim Epidamnus appellatum fuit, terræ motu grauius concussa est. Similiter & Corinthus, quæ est in Græcia sita. Adde his Anazarbum, urbem minoris Ciliciæ primariâ, quæ iam quartò illud cladis genus pertulerat. Quas vrbes Iustinus magna pecuniæ summa suppeditata, refecit. Eisdem temporibus Edessa vrbs Osroenorum amplissima, & beata in primis, vndis scirti torrentis præterlabētis sic obruebatur, vt multa ædificia aquæ impetu abriperentur, & infinita hominū multitudo, quos flumen secum auexerat, interirent. Edessa igitur & Anazarbus ab ipso Iustino noua nomina accepere, & vtraque vrbs Iustinopolis appellata est.

Quod Iustinus adhuc viuens, Iustinianum qui simul cum ipso regnaret asciiuit.

Caput IX.

Cum Iustinus octo annos, menses nouem, & dies tres regnasset, Iustinianum sororis filium sibi in societate imperij gerendi asciscit. Qui imperator declaratus fuit primo die mensis Xanthici, id est, Calend. Aprilis, anno quingentesimo, septuagesimo quinto post nomen Antiochiæ impositum. His ita constitutis, Iustinus supremum vitæ diem obiens, ex isto migravit imperio, primo die mensis Loij, id est, Calendis Augusti, qui vna cum Iustiniano menses regnauit quatuor. Totum autem regni sui tempus nouem annos intergros, & tres dies complexum est. Cum autem Iustinianus iam solus totius imperij gubernacula teneret, & Chalcedonenſe conciliū passim per oēs sanctissimas ecclesias mandato Iustini, sicut ante à me demonstratum est, prædicaretur, adhuc sta-
tus ec-